

fraskrevet sig Retten til at uddanne Lærlinge. Disse forskellige Omstændigheder har bevirket, at man nu i det hele indenfor den store Haandværkerstand er gaaet bort fra at uddanne Lærlinge.

Loven af 1921 indeholdt, som jeg før sagde, en Bestemmelse om, at den skulde revideres 1924, og den daværende Indenrigsminister henvendte sig i den Anledning til de 3 store Organisationer, Arbejdsgiverforeningen, Fællesrepræsentationen for dansk Haandværk og Industri og Industriraadet, for at faa en Udtalelse om, hvorledes disse Organisationer saa paa en ny Lov. Organisationerne nedsatte et Udvalg, som drøftede Sagen og afgav en Indstilling. Men man kan just ikke sige, at det Lovforslag, som blev vedtaget i Folketinget af Socialdemokraterne og det radikale Parti, har optaget nogen af de Tanker, der fik Udtryk i det Udkast, som de tre Organisationers Udvalg fremsatte.

Det, som efter min Mening nu maa gøres, er, at man i det kommende Udvalg arbejder hen til, at Lærlingeloven kan blive af en saadan Karakter, at den store Haandværkerstand kan være tilfreds dermed, i nogen Grad i alt Fald. Jeg kunde tænke mig, at den Karakter, som Lærlingeloven af 1921 og det Lovforslag, der blev vedtaget i Folketinget sidste Aar, har, skyldes det Forhold, at det i høj Grad skorter paa Repræsentanter for Haandværkerstanden indenfor den lovgivende Myndighed. Naar man gennemgaar Repræsentationen for de forskellige Klasser af Borgere saavel i det høje Folketing som i dette høje Ting, vil man finde en utilgivelig Mangel paa Repræsentation for Haandværket. Og jeg kan godt sige, at i den Henseende har det ene Parti ikke noget at lade det andet høre. Man ser jo ogsaa, at det er meget smaat med Henvendelser til Haandværkerorganisationerne, naar Valg staar for Døren — for Handelsorganisationerne stiller det sig bedre. Og det er jo ganske givet, at Lovene i alt Fald i nogen Grad er præget af de Interesser, som er repræsenteret i det ene og det andet Ting. Noget saadant maa ikke være det eneraadende ved den kommende Udvalgsbehandling af dette Lovforslag. Vi maa sætte alt ind paa at give Lærlingeloven en saadan Form, at Lærlinguddannelsen kan foregaa paa en bedre Maade, end den er foregaaet, siden Loven af 1921 blev til. Det Udvalg, som vil blive nedsat, maa ogsaa snarest muligt gaa i Gang med Arbejdet. Og under den nuværende politiske Konstellation er der en ikke ringe Udsigt til, at Lovforslaget kan blive ændret, saaledes at det faar en

anden Form end den, hvori det er vedtaget af Folketinget for et Aars Tid siden.

Ogsaa jeg mener, at det er en god Bestemmelse, der findes i Lovforslaget: at Kontrakt først skal oprettes efter tre Maaneders Forløb. Det var til stor Gene tidligere, at Kontrakten skulde oprettes, saa snart, ja, inden den unge Mand kom i Arbejde. Det skete tidt, at naar de tre Maaneder var gaaet, var der kommet Uoverensstemmelse, og saa havde man til ingen Nytte gjort Arbejdet med at tilvejebringe Kontrakten.

Den nævnte Bestemmelse er en af de gode Bestemmelser, der findes i Lovforslaget. Men ellers indeholder Lovforslaget ikke meget, der er til Fordel for Haandværkermestrene. Den eneste Paragraf i Lovforslaget i øvrigt, der efter min Mening kan siges at være til Gavn for Mestrene, er den, der gaar ud paa, at Lærlingen skal vise sin Mester Troskab og Lydighed. Denne Paragraf er egentlig den eneste i hele Lovforslaget, som begunstiger Mestrene; alle de øvrige Bestemmelser er kun til Gavn for Lærlingene. Ja, alle de andre Paragraffer i Lovforslaget er af den Beskaffenhed, at man kan sige, at det i det store og hele er en Lærlingebeskyttelseslov, der her er Tale om. Men, som sagt, naar nu Lovforslaget kommer i Udvalg, og vi kommer til at tage fat paa det, vil jeg haabe, at vi kan faa Lærlingeloven forandret til Gavn og Glæde for hele den danske Befolkning, ogsaa for den danske Haandværkerstand.

Aubeck: Naar man staar overfor at skulle lave Love om Lærlingeforholdet, er der efter min Mening to Hensyn at tage, to Hensyn af samme Styrke; det første er naturligvis Hensynet til Lærlingen, det andet, et lige saa væsentligt, er Hensynet til Arbejdsgiveren. Hensynet til Lærlingen maa gaa ud paa at tilsikre Lærlingen en tilbørlig Uddannelse i det Fag, hvori han oplæres, saaledes at han efter udstaet Læretid kan gaa ud i Kampen for Tilværelsen, velrustet til at tage denne Kamp op, og dernæst naturligvis tillige sikre ham imod legemligt Misbrug, hvorved han maaske kan tage Skade for hele Livet. Dette, at der skal tilsikres Lærlingen den tilbørlige Undervisning, er det i og for sig besynderligt at der overhovedet skal lovgives om. Det forekommer mig, at her er begge Parter i lige Grad interesserede, Lærlingen og hans Forældre interesserede i, at han faar Uddannelsen, men Mesteren sandelig i lige saa høj Grad i, at Lærlingen bliver tilbørligt uddannet. Men det gaar